

Karlovy Vary jsou vzhledem ke své velikosti městem mimořádně nehudebním, či přesněji zrodivším mimořádně málo kapel našeho ranku. Ještě před kultovními Č.p. 8 tu ale v 70. letech přece jen existovala zajímavá kapela tvořená mladičkými muzikanty, newgrassový **Piknik**.

Hráči na banjo

Miroslavu Horňákovi

bylo v roce 1978, kdy Piknik dosáhl svého největšího triumfu (zisk Party) a následně se rozpadl, 17 let. Od svých dvanácti podle vlastních slov cvičil na banjo až 6 hodin denně, nicméně po rozpadu Pikniku už na banjo „moc často nesáhl“. Po roce 1989 se „místo umělce stal boháčem v oboru real estate“, s blížící se padesátkou se mu zastesklo po hudbě jeho dětství a rozhodl se „natočit desku svých oblíbených bluegrassových hitů ze 70. let“.

Výběr repertoáru opravdu funguje jako stroj času: najdeme tu skladby, které tehdy hráli snad všichni, zatímco dnes je nehraje nikdo (hned úvodní *Shokin' The Corn*, kupříkladu). U řady instrumentálek stojí jména tehdejších stylových králů pětistrunného banja (Peter Wernick, Tony Trischka, Bill Keith) nebo jiných velikánů (David Grisman). Při

Crazy Creeku

jsem zavzpomínal na neuvěřitelnou techniku Carla Jacksona, jednoho z vel mistrů banja velmi spjatých se 70. roky. Také se dost hrávaly jazzové standardy v bluegrassové úpravě (zde

Minor Swing

Django Reinhardta a Stephana Grappelliho nebo

Caravan

Duka Ellingtona). Ve vší té záplavě instrumentálních sól se vyskytne i pár písniček: beatlovská *Norwegian Wood*

a jako šipka ukazující, kdo zpravidla stál u kolébek lásek českých pickerů k bluegrassu, taky jeden kousek od Greenhornů. Dívčí hlas zpívající

Tak já jdu dál

není úplně stylový a vhodný: kdopak to je? A hele, Dagmar Podkonická (Triny) na návratu k Mlžným horám – máme tu první překvapení... Závěr tvoří trochu nečekaně Cohenova

Who By Fire

, bez bluegrassové úpravy, zato v podání samotného protagonisty, který ho zbytečně sebekriticky označil za recitaci.

Na vzpomínání na newgrassové pecky ze 70. let je ovšem třeba mít pořádný band: kam asi mezi bluegrassovou partičku Horňák sáhl? No, to byste neuhodli: na kytaru Norbi Kovács (Ivan Hlas trio), na housle Pavel Fischer (Bardolino) a na kontrabas hudební režisér, aranžér a spoluproducent desky František Raba (např. ex-KOA). Další překvapení, tentokrát příjemné: zejména kytary a housle ve svých nadupaných sólech převážně velmi dobře vědí, která bije, a rozhodně nejsou mimo bluegrassovou mísu. A protože jsou pánové profíci, jejich tóny jsou jak vysoustružené a dochází tak možná k nechtěnému efektu: ať porovnáme výkon Miroslava Horňáka s dnešní českou banjovou špičkou nebo s jeho studiovými spoluhráči (obojí se prostě nabízí samo), nelze neslyšet, že zejména v rychlých kouscích trošičku zápasí s rytmem nebo přesností tónu.

Deska se mi líbí. Přesto bych byl radši, kdyby Miroslav Horňák za svoje peníze třeba pořídil nahrávku svého jazzového projektu, se kterým vystoupil letos na Jamboree, který byl údajně záležitostí jednoho večera a k mé lítosti již zřejmě zmizel ze zemského povrchu. Nebo kdyby našel, zrekonstruoval a vydal nahrávky Pikniku ze 70. let (jako to před lety udělali vzory a soupeřníci Pikniku z první české newgrassové generace, kapela V modrém stínu): kariéra Pikniku byla krátká, ale jeho význam pro vývoj žánru značný. Nebo kdyby sponzoroval desku

Dost pozdní návrat banjisty Miroslava Horňáka

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 04 Zář 2011 16:37

nějaké mladé nadějně bluegrassové kapely... Jenže takový realitní boháč si samozřejmě se svými penězi může dělat, co chce. Pokud za ně – jako Miroslav Horňák – natočí skvělé skladby a vydá desku, která není zbytečná, zaslouží rozhodně pochvalu. {desky 976}